

er man ret meget i Vilderede med, i hvilken Retning selve Uddannelsen skal gaa. Nogle siger, at man skal forøge Kundskabsmængden, andre siger, at man skal nærme Undervisningen mere til Højskolens. Nogle siger, at det, det gælder om, er, at Kundskaberne tilegnes paa en bedre Maade end nu, andre siger — og det tror jeg, vil vise sig i den kommende Kommission at komme til at spille en stor Rolle —, at man hidtil alt for lidt har haft Blik for, at Seminarierne skal uddanne Lærere. Man har maaske givet Eleverne Kundskaber, har søgt at hæve deres hele aandelige Niveau, men den positive Anvisning af, at de skal være Lærere, har man forsømt, og sikkert er det, at der paa Seminarierne den Dag i Dag mangler Anvisning af, hvordan den enkelte Lærer skal gribe sit Fag an i det mest elementære. Hvordan skal en Lærer i sin Skole lære Børnene at skrive? Det lærer Eleverne faktisk ikke tilfredsstillende. Hvert eneste Fag har sin bestemte Metodik. Metodikken er ikke alt, der er Plads nok for Lærerens Selvstændighed og Initiativ, men der er visse elementære Ting som vor danske Læreruddannelse ikke sørger for at faa lært sine Elever. Endelig maa jeg nævne fra en anden Side det ogsaa meget omstridte Spørgsmaal: Hvilken Kontrol skal Staten, der skal ofre mange Penge paa den Sag, have med Seminarierne? Der er nogle, der holder paa, at det maa ske ved Hjælp af Cirkulærer, ved Hjælp af Inspektion og Tilsyn og ved Hjælp af en meget skrap Eksamen, andre holder paa, at det afgørende er, at man i rette Øjeblik betror den rette Mand Ledelsen af Seminariet, det er i Virkeligheden den højeste Garanti, man kan have. Man kan strides om disse Ting, men Spørgsmaalet ligger der, hvor det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds anbragte det.

Endnu er der Spørgsmaal om, hvorvidt man skal have flere Statsseminarier, eller man skal have flere Privatseminarier, om man skal have et Statskvindeseminarium, om man skal have større Seminarier med parallelle Klasser, hvor der er Mulighed for endog paa Landet at give Faguddannelse, eller om man skal have smaa Seminarier, om Seminarierne skal ligge ved Købstæderne eller i København, eller de helst skal ligge ude paa Landet, om Statsseminarierne skal give gratis Undervisning, eller om de skal have netop de samme Skolepenge som private Skoler. Og det vanskeligste og

det, der maaske er sat mindst ind paa, er det Spørgsmaal: Hvorledes skal man skaffe Seminarierne gode Lærere? Der er en meget kendt Pædagog her i Landet, som plejer at bruge det Udtryk, at det vanskeligste Fag i Skolen er Lærerne. Men er der noget Sted, dette gælder, er det indenfor Seminarierne. Latinskolen klarer sig med en Cand. mag.-Eksamen, og Folkeskolen med en Lærer-Eksamen, men hvad Seminarierne klarer sig med, er der ingen mellem Himmel og Jord, der ved. Sommetider falder de over en Seminarist og sommetider over en Teolog. Sommetider falder de over Resterne af en Højskolelærer. Det er bundløst, hvad man falder over. Og hvis man vil sige: Men skal vi da ikke begynde med den Reform, at man for at blive Seminarielærer skal have en bestemt Eksamen? vil dette sikkert, og jeg tror med Rette, møde enstemmig Modvillie i det danske Folk. Man vil sige: Nej, nu er vi ved at „latinskole“, om jeg maa bruge det Udtryk, Seminariuddannelsen. Der rejser sig atter her et stort Problem.

Derfor er der Spørgsmaal nok og Spørgsmaal af saa mangesidig Karakter, at det er ganske urigtigt at vente, at enten Lovgivningsmagten eller Administrationen skulde kunne løse disse Opgaver. Og naar det er blevet sagt af det ærede Medlem fra Nørresundby (Nørngaard), at han kunde tænke sig en ren Lærerkommission, vil jeg dertil svare: Nej, lad os fremfor alt ikke faa lavet en Kommission bestaaende af 6—7 Specialister i Lærerfaget. De vil se paa Opgaven med hele den Ensidighed, hvormed Lærere ser paa den Slags Spørgsmaal, og vil ganske mangle den Friskhed, som det grundtvigske Danmark mere end noget andet Land kræver, hele Folkets Baggrund, hele Tankegangen i Folket kræver.

Man kunde nu med Rette spørge: Men er dette ikke en stor lang Tale mod en Kommission overhovedet? Er du ikke ved at gøre Spørgsmaalet til et saadant Kaos, at du overhovedet ingen Vegne kan komme? Dertil vil jeg sige: Nej, jeg mener ganske vist, at hvis man nedsatte en Kommission paa et Tidspunkt, hvor enhver Tilnærmelse til Enighed er udelukket, er der ikke stor Glæde ved at nedsætte en Kommission, men jeg tror, at der i denne Sag kan nedsættes en Kommission med det Resultat, at der til Vejledning for Lovgivningsmagten kan fremskaffes 2—3 Typer, mellem hvilke Lovgivningsmagten kan vælge, eller som i hvert Fald